

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca 9

SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY I - NÚMERO 23

OLOI, 24 DE NOVEMBRE DEL 1934

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

Els detendadors d'un falç patriotisme

per R. PLA i CORAL

Es de tothom coneguda la tumultuosa sessió que tingué lloc en el Parlament espanyol amb motiu de la incorporació en el mateix d'alguns parlamentaris de l'«Esquerra». L'enfilall de paraules gruixudes, de conceptes baixos de to i poc parlamentaris, els insults i les temptatives d'agressió d'aquest dia no són, dissortadament, una novetat en els anals del parlamentarisme espanyol i, menys encara, en la història de les relacions de Catalunya i Espanya per mitjà del Parlament.

Tot el vocabulari *comadrese* i de carreter que aquest dia es vegeren obligats a sentir una fracció dels diputats catalans, l'han tingut d'escollar, amb més o menys d'intensitat, un dia o altre, tots els representants de Catalunya que han anat a les Corts de Madrid durant el que va de segle.

Sempre que Catalunya ha intentat fer sentir la seva veu en defensa d'una política nova, contrària a la tradicional de l'Estat, generadora dels més sorollosos fracassos, s'ha donat sempre el mateix espectacle poc edificant. On es debatia el bé general, la salvació d'Espanya tota, l'armònica convivència de tots els pobles que la integren, els turiferaris de la política, vividors del patriotisme espanyol, no hi han sabut veure res més que l'espantall, que l'ogre del separatisme. I Catalunya ha tingut de callar, malgrat que els fets passats i els que cada dia s'esdevenien li daven sobrerament la raó.

I el bo del cas és que els qui pretenien acallar les veus de Catalunya en nom del patriotisme espanyol són els representants d'una política que ha menat Espanya de daltabaix en daltabaix. Són els polítics de Càvite i d'Annual, malversadors de la passada grandesa espanyola i que es deixaren prendre un règim sense un gest d'ajut i de gallardia.

No n'hi prou amb omplir-se la boca amb el nom sagrat de la Pàtria per a sentar plaça de bon patriota. I ells no han fet mai res més que això: xerrameca estèril mentre Espanya no sortia de la seva postració; protestes d'un patriotisme teatral mentre Espanya anava de derrota en derrota i sangrava per mil ferides obertes en el seu cos; patrioteria d'arrencacaixals mentre Espanya anava a la cua d'Europa quant a la seva riquesa, al seu progrés i a la seva cultura. Però si un dia s'alçava una veu desinteressada i serena, la d'un vertader patriota, encara que català, com la de Pi i Margall quan demanava l'autonomia de Cuba, ah, aleshores! tot eren dicteris contra «el separatista», contra el «mal espanyol» que s'atrevia a atentar contra «la integritat de la Pàtria». I Cuba es va perdre... com se n'han perdut tantes de coses d'aleshores ençà.

I ara, aquests que desprestigiaren i ensorraren un règim, tornen a treure el cap; i talment com si no els hagués servit per a res l'experiència passada, intenten menar la República junt pels mateixos viarans que conduïren la monarquia al més sorollós dels fracassos.

De tota manera, a l'Espanya republicana, a l'autènticament republicana, correspon impedir que aquella política desastrosa d'antany torni a imperar i a ensenyorir-se del governament del país. Es precis, és necessari, és urgent, que aquesta opinió republicana no faci cas dels falços patriotes que, amb paraules buides de sentit i d'un falç espanyolisme, pretenen novament menar a Espanya a l'abim del desprestigi i de la ruïna.

I sàpiguen i entenguin ben bé tota la caterva de patrioters, vividors a costa de l'endarreriment d'Espanya, que més ha fet per ella Catalunya amb el seu esperit renovador i sincer que no pas tots ells, amb llur xerrameca pedant, cotorresca i pernicioso

Retalls de premsa

«Ni un paso atrás. Cada cual en su puesto. He ahí la consigna para todos los republicanos.»

Podemos y debemos ganar la guerra que nos han declarado los reaccionarios, aunque tengamos la mala suerte de perder alguna batalla.

La ganaremos si cada uno cumple su sagrado deber de ciudadanía. Y nadie dejará de cumplirlo, porque todos, ante el peligro de que la patria puede verse de nuevo secuestrada, queremos asegurar su completa y definitiva liberación.»

(de «La Libertad» de Madrid)

«Pero... no seamos pesimistas. Aun está vivo el país; aquel pueblo que vibró el 12 de abril. Ahí está asqueado, en la calle, en el café, en los tranvías. Realizando un nuevo contacto espiritual aquellos que durante los primeros tiempos de la República se dividían en rivalidades partidistas. Está formándose ese frente único de hombres de espíritu republicano. Precisamente mientras los reaccionarios, que tienen, por lo visto, una venda en los ojos, no se enteran.»

(de «Heraldo» de Madrid)

«Señores reaccionarios: el pueblo español sabe que en la República se halla en su propia casa y empieza a sentirse muy bien en ella. Para volver a tratarle como a un intruso o como a un inquilino insolvente os hacen falta muchas cosas, y entre ellas, la razón.»

Habrà que pelear todavía mucho, habrá que sufrir, quizás, más aun; pero en la pelea y en el sufrimiento—que para el pueblo no constituyen novedad alguna—se eliminarán todas las toxinas y se forjará la verdadera República, fuerte e inmovible.

Vosotros, señores reaccionarios lucháis para conservar vuestros odiosos privilegios. El pueblo lucha en defensa de su vida y de su honor, que es el honor y la vida de España.

¿Puede el pueblo perder en estas condiciones? Nunca como ahora pudo estar tan seguro de su triunfo.»

(de «La Libertad» de Madrid)